

Vogalonga, voor liefhebbers van chaos.

'Wat is het voor soort wedstrijd, de Vogalonga?', vroeg iemand me. Dat is een moeilijke vraag.

Het is het jaarlijkse festijn in Venetië, met duizenden roeiers, waaronder honderden Nederlanders. Dit jaar ging het bijna niet door. De gemeente Venetië verbood 'niet traditionele vaartuigen' in de binnenstad. Bye bye Vogalonga. De organisatie is maanden bezig geweest om een uitzondering te krijgen. Ook dreigden de 'grande navi' het weer te verpesten. Deze monsterlijke cruiseschepen zwermen rond de fragiele stad en leveren reële gevaren op voor roeiers. Naar verluidt kwam een Nederlandse 8 in een penibele situatie toen ze tussen twee van deze giganten werden gezogen. Zelf was ik aanwezig in een ouwe gebutse K-wherry, zodat we alle tijd hadden om dit geweldige feest te ondergaan.

Iedereen kent die overvolle foto's op het Canal Grande, het machtige *bella figura* van de Venetiaanse handelaren en oorlogsvoerders. De 'finish' is aan het eind ervan. Zolang de waterbussen er nog niet zijn, is het te doen. Want na uren op het water ben je er nog niet. O, what a fun it was. Je moet plassen en de bemanning houdt het ook niet meer. Er is geen wc op het Canal Grande. En na die finish moet je een uur terug, tegen de onophoudelijke stroom van watertaxi's die snel weer op jacht moeten na een dag stilliggen. De vaporetto's -waterbussen- dreunen om je heen. Het water klotst in je blaas, maar vooral ook tegen je

boot. Alles in dat gigantisch mooie decor, waar je pas later op de foto's de wonderbaarlijke schoonheid weer van in ziet.

Er is ook geen startlijn, in de vroege ochtend lig je 'ergens' in het tijdelijk bijna verstild water voor het San Marcoplein. Je wacht af tussen duizenden andere roeiers. Venetiaanse sloepen met wapperende vlaggen, Zwitserse houten kano's, carnevaleske Franse roze drakenboten met roffelende trommels. Sloepen en talloze C4x, van hout of plastic uit tientallen landen. In de verte doemen de schaduwen van de cruiseschepen.

De klokken luiden, het startschot klinkt. Duizenden riemen en peddels slaan in het water, geschreeuw van stuurmannen. De zon prikt door de wolken. In de eerste bocht rond de stad ligt de brandweer klaar om volgelopen boten op te vissen. Je wringt jouw boot tussen de honderden en honderden roeiers. Naast je een kano met een hond die vrolijk om zich heen kijkt. Op een antieke bruine gondola staat een man in een spierwitte broek en overhemd. Hij vaart met één houten riem, een beeldschone vrouw op de plecht. Een stel zuipende gekken zigzaggen er doorheen, half zinkend.

En zo gaat dat door, een uur lang, dan kom je in de lagune. De hemel trekt open, in de verte de besneeuwde bergen, en ver voor je zie je de wapperende vlaggen van de lokale roeiers, die je pas weer terug ziet als je zelf stinkend van de moeheid het Canal Grande invaart. Dan liggen zij al uren rustig naar al die idioten te kijken, waar de C4x van de buitenlanders voorbij scheuren, in haast naar de niet bestaande finish.

Want, ik zal het nu maar verklappen, de Vogalonga is geen wedstrijd.

Weinige weten dat deze 25 kilometer lange tocht vooral een eerbetoon is aan de lagune, een gigantische binnenzee, waar je in no time vastloopt op een zandbank omdat je - unlike the locals - niet weet dát die er liggen, of eventueel waar, want je kent het tij niet. Maar dat doet er niet toe. In die wijde vlakte trek je gemoedelijk je boot er weer uit, ernaast lopend in het modderige zand, af en toe wegzakkend tot je knieën.

De enige beperking aan deze 'wedstrijd' is dat tot drie uur 's middags geen loodzware vaporetto's (waterbussen) en asociaal scheurende watertaxi's mogen varen. Zodat de roeiers hun protest kunnen laten zien en horen, zonder zelf overvaren te worden. Dat protest is nu al 41 jaar, tegen gemotoriseerd verkeer en voor de lagune, de ongekende schoonheid van het water en Venetië.

De lagune is uniek. Water en hemel vormen een geheel, het kleurt groenig en wit en blauw, in elkaar overlopend. Een streepje aan de horizon met een scheve kerk is het eilandje Burano, het keerpunt. Dat kán je voorbij racen. Natuurlijk. Dan ben je lekker snel weer terug! Je kunt ook aanleggen en uitstappen en een ober lief aankijken of je alsjeblieft in zijn keurig gedekte restaurant snel één fantastische cappuccino mag drinken.

Dan kijk je rond en zie je overal de paraplu's van de regenachtige dag ervoor te drogen hangen. Het is altijd wasdag op Burano.

Daarna vaar je twee uur terug (of een half uur, hangt af van je haast) door een lege lagune, langs hier en daar een modderplaat met een ruïne zonder dak. De zon brandt op je hoofd en je ziet ineens niemand meer. Je vraagt je heel even af of je wel goed vaart, maar Murano en het beruchte Cannaregio zijn niet ver. En ja, hier maken ze al die foto's waar je klemvast ligt tussen woest trommelende Vikingen, afgemeten scheldende Italianen en snerpende politiefluitjes. Het laatste in een poging iets van orde in deze chaos te brengen. Overigens, hou je niet van chaos, blijf dan vooral thuis.

Want er varen links, rechts, liefst over je heen, of onder je door, de andere roeiers en kano's. De trotse Venetiaanse barche keren dan al terug, tegen de stroom in. Je waagt het niet ze voor de voeten te varen. Al zijn je riemen inmiddels moordwapens, want te hoog scheren en je raakt een van de honderden kanoërs. Dan vloeit er bloed in het zeegroene water. Op de kade's en bruggen duizenden aplaudiserende kijkers. Aan het eind gooit de organisatie een keurig pakje met medailles in je boot, terwijl je geen kant meer uit kunt, omringd door in alle talen scheldende roeiers.

Aan het eind, na ruim zes uur op het water, sjouw je de boot met hulp van een stel sterke mannen het parkeerterrein op. Het mooiste moment van die dag. Je wringt je samen op een betonnen muurtje, in het schaduwpuntje van een botenwagen. Je eet, je vreet een verkruimeld stukje brood met half gesmolten kaas. Iedereen glundert van plezier. We stinken en stralen en vergeten de volle vuilnisbak naast ons, het hete asfalt en de gigantisch lelijke parkeergarage.

Nee, de Vogalonga is geen wedstrijd.

Marina van den Berg

Informatie over de Vogalonga en nog veel meer op [Toer!](#), dé website voor marathon en tochtenroeiers.